

Ki volt ifjabb Krúdy Gyula?

A Magyar Nemzet május 17-i számában hirdetés útján Krúdy Gyula 1935. előtt megjelent könyveit és kéziratait kereste egy gyűjtő. A hirdetésre felfigyelve, saját könyvgyűjteményemet ellenőriztem, és emlékezetem nem csalt meg, mert volt a régi könyvek között egy kézzel írt A/6-os formátumú (9×15 cm-es nagyságú) ÉDES KÖNYV, amely 85 számozott oldalon 35 verset tartalmaz. Szerzőjéről az első lapon az alábbi adatok voltak: „Széchenyi—Kováchi ifj. Krúdy Gyula, joghallgató, 1918. Lakik: VI., Lövölde tér 6. III. 10. Budapest.” További tájékoztató adat volt a kötet utolsó verse is, melynek címe: *Tizennyolcadik születésnapomra...* és 1918. október 6-án írta ifj. Krúdy Gyula.

Felmerült bennem a kérdés: lehetséges, hogy a nagy magyar író, Krúdy Gyula fiával azonos a kéziratban fennmaradt verseskönyv szerzője. A verseskönyvet előzetes szakértői vélemény beszerzésére átadtam az Országos Széchényi Könyvtár kéziratárának, ahol rövid idő elteltével azonosították a szerzőt, aki valóban az egyik legismertebb és legnépszerűbb írónk, vele azonos nevű fia volt. Javaslatukra a visszadott kötetet felkerestem volt munkahelyét, a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtárat, és a Budapest Gyűjteménynél a munkatársak számomra hozzáférhetővé tették ifj. Krúdy Gyula tudományos főmunkatárs törzsanyagát. Ebben a dossziében egy 1957. október 29-én kelt önéletrajzból egyértelműen megállapítható volt az azonosság, mert így kezdte kézzel írt önéletrajzát: „1900. okt. 6-án születtem Budapesten, néhai Krúdy Gyula író és néhai Spegler Bella főv. tanítónő házasságából. Itt iskoláztam. A Barcsay gimnáziumban érettségiztem 1918-ban. Ősszel beiratkoztam az egyetemre, a jogi fakultásra. A forradalom után nem vettek fel a pesti egyetemre.”

Az ismeretlen szerző tehát életrajza (írás minta) verseskönete kézírása, valamint egyéb életrajzi adatok révén azonos ifj. Krúdy Gyulával, a nagy író fiával.

1958. szeptember 2-án kiállított törzslapja és életrajza alapján megállapítható, hogy több korabeli lapnál

volt terjesztő, riportter, belső munkatárs, majd 1938. június 8-tól a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtárban dolgozott, s mint tudományos főmunkatárs, ill. a Könyvtári Híradó szerkesztője vonult nyugdíjba 1960. december 31-én.

A könyvtár gondozásában megjelent, Tóbiás Aron által írt emlékkötetben, melynek címe *Krúdy világa* (Budapest 1964) a szerző a 21. lapon ezt írja ifj. Krúdy Gyuláról: „Soha nem akart más lenni, csak az apja fia.” Ezt a megállapítását csak megerősíti az „El nem küldött levelek” alcímű kéziratkötet is, mert verseiben is rögzíti, hogy esetenként belekóstolt a borba, szerette a nőket, és olykor anyagi gondokat is okozott számára a lóverseny és a kártya. Verseiben sok szeretettel beszél családjáról, nagyapjáról, édesapjáról, kishúgáról, de leírja lakókörnyezetét is. Említést tesz költőtársak haláláról, temetéséről, állást foglal szabadságharcainkról és az akkori forradalmi eseményekről is. Valamennyi verse alatt feltüntette a megírás helyét és dátumát, s egyúttal mindet alá is írta. A kötetben egy idegen vers is van, melyet 1932 augusztusában, Monoron egy Kovács József nevű férfi írt saját kézírásával a 4. oldalon, címe: *Még visszavárlak.*

Költőként ifj. Krúdy Gyula nem volt számottevő — ezt önéletrajzában is rögzíti. Az irodalomtörténészek és az utókor számára azonban sok — eddig ismeretlen — fontos és hasznos ismeretet, adatot közöl. Mivel eddig nem volt hozzáférhető, így a kötet részletes elemzésével új adatokat kaphatunk családtagjairól, barátairól, lakókörnyezetéről, a kor társadalmi mozgalmairól, politikai harcainról stb. Egy újabb Krúdy-monográfia készítőjének feltétlen hasznos a kötet áttanulmányozása, az adatok ellenőrzése, feldolgozása.

Szerintem a verseskönyv tartalma méltó az irodalomtörténészek figyelmére, és ezért közkinccsé, a kutatók számára hozzáférhetővé tettem. Felajánlottam a könyvtárnak, ahol hosszú ideig dolgozott, és a Budapest Gyűjteményben helyeztem el, ahol a dokumentumot megőrzik, és ugyanakkor az érdeklődők számára is hozzáférhető.

Krajczár Gyula